

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף ט'

הלכות השכמת הבוקר ה"ד

אות ד' - ו'

מכון

הליכות נועם

halicot.noam@gmail.com

נכתב לפני עריכה

ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' **0527111070**

לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org

ליקוטי הלכות או"ח דף ט' השכמת הבוקר הלכה ד' אות ד-ו

אחרי שלמדנו את היסודות של מציאות בנין השכל, שהכל נכלל במה שצריך לקיים 'שויתי ה' לנגידי תמיד', באר ר' נתן לפרש את הפסוקים בתהלים טז, ששם כתוב שויתי . בוודאי אנו צריכים לקיים את הדבר כפשוטו, לזכור בבית ובחוץ, שאנו עומדים לפני מלך תמיד.

איך נזכה לקיים את זה, ע"פ מה שנתבאר לעיל שעיקר תכלית החיים הוא לבא להשגות אלקות. ע"פ מש"כ רביה"ק בסי' ל' שכדי שאנו נזכה לשערא בעיגולא לצמצם הדעת ולראות בכל מצוה איך יש בה השגת אלקות, ולשמוח עם המצוה. כי כלל המצוות שאדם עושה, הוא בחי' השחרות שלו, אלא שבימות החול הרי עושה המצווה ללא שמחה שלימה, ולא עלו בשלימות, לכן בערב שבת קודש עולים כל המצוות כדי לקבל מוחין והשלמה מה שהיה חסר במשך השבוע.

נקודת הדבר לזכות שכל מצוה יגע לך בלב [בערירן דיין הארצן] זהו ענין קבלת אור הפנים. כי בשלושה רגלים שהם זכר ליציאת מצרים הרי נתגלה שיש בורא בעולם והוא גואל אותנו ממצר, המלך נכנס, לא שואלים שאלות, הוא פה, הוא מאיר באור הפנים, זה מאיר שמחה, זה דבר שמדבר אל הלב, זהו בחי' 'לב שמח ייטיב פנים', הוא אור הבינה שמאיר ביום טוב, זמן ההתקרבות לה', שהדעת מאיר כראוי. כי כשהמצוות הם בכליהם אזי מקבלים אורם, וביו"ט עולים כל המצוות בשלימות.

זהו התחדשות השכל, כי מציאות ה'מין' עוזר לאדם לבנות השגות אלקות, הכח של יום טוב, הכח של חצות, כח של ריבורים של רבינו, כל זה נכלל בבחי' 'מין'.

אור רביה"ק הוא כח הימין שמאיר בג' רגלים והוא מעלה את הנפש לאור הפנים

כי העליה של שבת הוא שישלימו המצוות את המשכת המוחין אצל האדם שקיים אלו המצוות, אך ביו"ט נמשך שמחה, זאת היא השמחה שהיה בבית המקדש, והוא התגלות בבחי' לב שמח ייטיב פנים, שנעשה לו טוב על הלב, ומקבל לב חודש, ומבין את האמת של התורה, איך ה' מנהיג ומשגיח באמת בעולם ורואה איך ה' נותן לו שפע החסד באהבה, והוא אוהב את עצמו עם השי"ת כראוי. הלב שמח והפנים מאירים, זה מחזק השגות אלקות. כשיש שמחת המצוות יכול לשיר ולזמר לה'. ומשיג אלקות, משיג בכיס, מבין באמת שה' גדול, חי את זה, מבין באמת את הקרבה שלו, וזה נהיה אצלו ממשי בחיי האדם, כמו שהארמה היא ממשית, וכמו שהאוכל הוא ממשי, כך השכל נהיה אצלו ממשי, זה כ"כ שמח ומחיה אותו.

ואזי יש לאדם את השפה, את הלשון, להבין בכל דבר מה זה השגות אלקות, איך הדבר הזה מעלה ומתקן, דווקא הרביקות הזה, השמחה הזה, הדבר הזה שמאיר כ"כ, זהו עליית הרבר.

וזהו התגלות ימין, החסד שבא ביום טוב, שמקבץ את המצוות ומאיר לך איך ה' איתך בתוך המצוות, וזה התגלות רחמי ה' שהוציאנו ממצרים ונתן לנו את התורה, ונתן לנו דבר כזה שאין את זה לשום אומה ולשון, לדעת כי ה' הוא האלקים, אפי' שאנחנו אנשים פשוטים, אבל הטיפה הקטנה הזאת של לדעת מהשי"ת, טיפה קטנה של יראת שמים, של שמחה, אהה, איזה מתנה היא זאת. כ"ש שמחה של לימוד התוספות, שזוהי שמחה גדולה, וכ"ש שמחה של לימוד זה"ק ולימוד ספרי רבינו הק' שזוהי שמחה גדולה עד מאד. זהו האמת של התורה. שאנו

שמחים מענין שר' נתן הליביש את זה באופן שהוא בתכלית התמימות.

האור הזה נתחדש בכל יום באור הבוקר, זהו בוקר דאברהם, שהוא תיקון שיכולים לקחת את השחרות, היינו את המחשבה תתאה של האדם, ולהכניס את זה הצמצום להשגות אלקות בכל אחד, כנגד ארבעה בנים, אפי' אחד הוא רשע או תם, לכל אחד יש דרך מיוחד איך הוא יכול לצמצם השכל שלו להשיג אלקותו ית'. זהו עיקר כלל ישראל.

ד) וְזֶה פְּרוּשׁ הַפְּסוּק הַזֶּה (תהלים טז), "שְׁוִיתִי ה' לְנִגְדֵי תְמִיד". הֵינּוּ הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת כְּנִל, "כִּי מִימִינִי בַל אֲמוּט", כִּי עֵקֶר בְּנֵי הַמַּלְכוּת חֻכְמָה תִּתְּאֶה הַנִּל הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינַת יְמִין שֶׁהוּא חֶסֶד, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב שָׁם, [הימין הזה היינו שאני לוקח מהצדיק את הכח של ימין, שהוא קרושת יום טוב ועיני בל אמוט להיות סתום ומבולבל] כִּי עַל-יְדֵי הַחֶסֶד קוֹצְרִין אוֹתָהּ מֵהַר' מַלְכוּת וּמַעְלִין אוֹתָהּ אֶל אוֹר הַפְּנִים שֶׁבְּשֵׁלֶשׁ רְגָלִים שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂמֻחַת הַלֵּב עַל-יְדֵי הַמְצוֹת שֶׁעוֹשִׂין בְּכָל הַשָּׁנָה וְכו', עֵין שָׁם וְזֶהוּ 'כִּי מִימִינִי בַל אֲמוּט', הֵינּוּ עַל-יְדֵי בְּחִינַת יְמִין שֶׁהוּא חֶסֶד, עַל-יְדֵי זֶה 'בַּל אֲמוּט' עַל-יְדֵי זֶה לֹא אֲמוּט וְלֹא אֶפּוֹל בְּשִׁכְלִי אֲלֵיהֶם, ח"ו, לְבְּחִינַת חֻכְמַת חֲצוֹנוֹת, ח"ו, [הן חכמות חיצוניות של הבל, שמתפעל מאנשים, מרכבים, והן חכמות חיצוניות שבתורה, שעושה חכמות מקבלה, וכל מיני חידושים וכו'], רַק אֲזַכֶּה לְהַעֲלוֹת שְׁכָלִי עַד שְׂאֲזַכֶּה עַל יְדוֹ לְהַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹת, [אזכה ללמוד תורה לשמה, וכל דבר עם אמת, שזהו השגה ללא דמיונות, אלא להעלות שכלו ולהביקן איך לעשות דבר בקרושה, זה מה שצריך ללמוד, לתפוס איך להתנהג, איך לשוב בתשובה ולקיים שויתני] שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁוִיתִי ה' לְנִגְדֵי תְמִיד כְּנִל. וְזֶהוּ (שם), "לִכְן שְׂמַח לְבִי וַיְגַל כְּבוֹדִי" 'שְׂמַח לְבִי', זֶה בְּחִינַת שְׂמֻחַת הַלֵּב שֶׁל הַמְצוֹת שֶׁעוֹשִׂין שְׂזָהוּ בְּחִינַת אוֹר הַפְּנִים שֶׁבְּשֵׁלֶשׁ רְגָלִים שְׂמֻשׁם חֵיווֹת הַמַּלְכוּת, שֶׁהִיא בְּחִינַת כְּבוֹד, בְּחִינַת מְלֶכֶד הַכְּבוֹד וְזֶהוּ, "לִכְן שְׂמַח לְבִי", שֶׁהוּא אוֹר הַפְּנִים שֶׁל שְׁלֹשׁ רְגָלִים, בְּחִינַת לֵב שְׂמַח יִיטִיב פְּנִים, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב שָׁם וְעַל-יְדֵי זֶה "וַיְגַל כְּבוֹדִי", שְׂנַמְשֵׁד שְׂמֻחָה וְחֵיווֹת לְהַמַּלְכוּת, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּבוֹד. שֶׁהֵלֵב מֵלֵא חֵיווֹת כִּי מֵרְגִישׁ כְּבוֹד ה'.

הרגשת הגוף בהשגת אלקות

רביה"ק בסי' כ"ב מלמד שצריך לרחם על בשר הגוף, להראות לו כל מה שהנשמה משגת, והוא מעיקרי אור הבעש"ט שהאדם ירגיש אלקות של בעלי ההשגה, אך איך הם זכו להגיע לשם, ואיך הדבר שייך אצלינו?

מהרנ"ת תמיד מפרש באופן שכבר עכשיו זה שייך גם לך באופן פשוט של תמימות, שהדבר יכול להשיג בגופו הארה של שבירת תאוות הגוף. שנמאס לו קצת הבלי עוה"ז, זהו תחילת הדבר.

וְעַל-יְדֵי זֶה (שם) "אֵף בְּשָׂרִי יִשְׁכּוֹן לְבָטַח", [פשוטות הפסוק, שלאחר מאה ועשרים יזכה לחיי עולם הבא, אך צ"ע מהו שהבשר ישכון לבטח, האם הכוונה שיזכה לקבר טוב, מרווח? אלא שכאן מונח ענין השגות אלקות] שֶׁהוּא בְּשָׂר הַגּוּף, כִּי בְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָא הָאָדָם שֶׁיִּבְטַח גּוּפוֹ עַל-יְדֵי עֵמֶל וַיְגִיעָה בְּתוֹרָה וּמְצוֹת [כמו שמתייגע בהתבודדות, או מתייגע להכנס באיזה ענין ללמוד אותו כראוי] כִּי אָדָם לְעֵמֶל יוֹלֵד זֶה עֵמֶל תּוֹרָה, כְּמוֹ שְׂאֵמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבְּרַכָּה (סנהדרין צט) כִּי צָרִיכִין לְעֵמֶל בְּתוֹרָה וְעוֹבְדָה וְלִקְרֹשׁ וְלִטְהַר עֲצָמוֹ כֹּל כֶּף עַד שִׁזְכֶּה לְהֵאִיר גַּם בְּגוֹפוֹ הָאֲרוֹת מֵהַשְּׁגַת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ.

אף בשרי ישכון לבטח - שיטעום הגוף מתיקות השגות אלקות ויתחיל לשנוא את הרע

זה הדבר הכי טעים של כל הדברים הטעמיים באמת שיש בעולם. וזהו הפתח והשער שמתחיל לטעום המתיקות שיש בתורה, וממילא יודע שכל שאר הדברים הבל, ובה מתחיל להיות איש כשר. ואח"כ כשלומד ספרי לקוטי הלכות וספרי הבעש"ט יכנס לאלו העניינים באופן אמיתי. כי כל ענין של רביה"ק הוא שאווח את היריד שלנו בעבודת ה' והולך איתנו פסיעה אחרי פסיעה, ולא באופן של ריבוי אור שרוצים לזכות ברגע אחד לתכלית השלימות, רבינו מוליך אותנו בדרך. תתחיל בתחילה להבין ששייך שהגוף שלך ירגיש שאהבה נפולה אני באמת לא רוצה את האהבה הנפולה, אני רוצה את האהבה הקדושה. בתחילה יודע שזה דמיון ונזהר מאד מאד, אך מזה יבין מה זה אהבה קדושה. וכן פחדים ויראות, הרי יש לי פחדים, ויודע שצריך יראת השם. וכן כל תאוה שבעולם הוא מרת החסד שנפל בשביה"כ, זהו יסוד גדול שאדם צריך לזכור תמיד, באופן שהגוף ירגיש את זה.

היינו שהגוף יתחיל לשנוא את התאוות, די, מספיק אבלתי ממנו מרור, תן לי כבר קצת מתיקות אמיתית. ואפי' שעדיין נמשך גופו לשם, רבינו מלמד אותנו דרכי עבודה שאתה צועק על זה כ"כ הרבה, עד שאפי' שאתה עדיין ממשיך לעשות את זה, אבל אתה כבר לא רוצה את זה כ"כ, וכך לאט לאט מתחיל לזוז קצת ועוד קצת. אולי כשיהיה זקן יצליח לצאת מזה... ואם ירצה, יזכה גם לפני זקנותו להיות איש כשר...

ובזה מפרש ר' נתן שויתי ה' לנגדי תמיד, אזי אף בשרי ישכון לבטח, שאזכה לעבוד את ה' עם הגוף, להסתכל בשכל של כל דבר, ויוכל לעשות כל דבר בקדושה. והוא ע"י לימוד ספרי הצדיקים.

פי הצדיק הגדול האמתי מסבב עמנו בסובבים נוֹרָאִים כְּאֵלֶּה וּבְצַמְצוּמִים נִפְלְאִים כְּאֵלֶּה עַד שְׂיֵאִיר בְּנוֹ הַשְּׁגָת אֱלֻקוֹת גַּם בְּעוֹדֵינוּ בְּגוֹפֵינוּ כְּדֵי שְׂיֵגַע גַּם לְהַגּוֹף הָאָרְה מִזֶּה, כִּי זֶה עֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת לְהוֹדִיעַ גַּם לְהַגּוֹף מִכָּל הַהָאֲרוֹת וְהַשְּׁגוֹת שֶׁהַנְּשֻׁמָּה מִשְׁגָּת, כְּמוֹ שְׁכַתוּב בְּהַתּוֹרָה "חֹתֶם בְּתוֹךְ חֹתֶם" (סימן כב) וְזֶהוּ בְּחִינַת אֵף בְּשָׂרֵי יִשְׁכֵּן לְבַטַח, שְׁגַם בְּשָׂר הַגּוֹף יִשְׁכֵּן לְבַטַח עַל-יְדֵי שְׂיִזְכֶּה בְּחַיָּיו בְּעוֹדוֹ בְּגוֹפוֹ לְהַכִּיר אֶת בּוֹרְאוֹ עַל-יְדֵי הַצְּדִיק הָאֱמֵת שֶׁהָאִיר בּוֹ הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת וְכַ"ל.

לא לרמות עצמו בענין העלאת האהבות הנפולות

לזה צריכים דווקא להשיג בעודינו בגוף, שדווקא על ידו אנו זוכין לביגין דישתמודעון ליה, ואינו רק לימוד אחד, אלא יש בזה ריבוי גדול של לימודים, כי לא רק בגוף המתאוות, אלא כל החכמות, ועם הזמן יכיר שיש אלקות בדבר, הן באופן תמים שיכול לקיים תמיד, והן באופן יותר גבוה, כל אחד לפי הלימודים שהוא לומד. ויש בזה עבודות קדושות מאד. ויש רוגמא שמראה לך אם אתה מרמה את עצמך או לא, אם יש לך לב שמח או לא, יש לך כבוד שמים, והתבודדות. אזי בשריך ישכון לבטח.

כי הצדיקים שמשגיגים השגות אלקות, כמו שרואים בספרי הצדיקים ובספרי רבינו, שבכח הרעת הם יכולים לעשות דבר בגוף וכולו קודש, בכח האמונה, האכילה הוא בקדושה ונעשה

ליקוטי הלכות ח"א דף ט' השכמת הבוקר ד אות ד-ו

יחוד קוב"ה ושכינתיה אפין באפין כנ"ל, זה נקרא 'אף בשורי ישכון לבטח'.

יש אחד שמדבר ועוסק מזה, אך לא זכה לזה, כשעוסק ביגיעת התורה ומתבודד הרבה, ודבוק בתורת הצדיקים ובאור רבינו, מסתבר שמשוהו זו שם, אז הוא טועם מתיקות כזה של דביקות בה', ויתכן שהוא ממאס מאד בכל ענין ששייך שנמשך אדם לעונג גשמי, כי הגוף שלו למד איך לטעום מתוך אהבה גשמית את אהבת ה', ולהפריד את הדבר, ולא לרמות את עצמו. כנודע מהספה"ק שיש שאדם נופל לרמיונות בענין העלאת האהבות הנפולות, ר' נתן מצא לנכון לפרש לנו את הפסוק 'אף בשורי ישכון לבטח', היינו אולי אזכה למצוא דרך בתוך המבוכ הזה, ואהיה רציני לפני ה', שגם בשורי ישכון לבטח. שאוכל לעשות דברים בעוה"ז בקדושה וטהרה.

וזהו רחמנות על בשר הגוף, שיטעם נועם הפנימיות, ונועם החיצונית תיפול, ויזהר שלא לרמות את עצמו. אך לא להחליש דעת מי שכן הולך בזה, ומי שכן זוכה להתחזק בהסתכלות בשכל של כל דבר, הרי זה עיקר ברברי רבינו, אך זהו ביני לבין ה', זה אמיתי, זהו הכח של השגות אלקות, להשיג את בוראו ע"י הצדיק האמת בתוך ענייני הגוף.

וזהו (שם) "כי לא תעזב נפשי לשאול", נפש הוא בחינת מלכות פדוע הינו בחינת חכמה תתאה הנ"ל וזה כי לא תעזב נפשי לשאול שלא יפול חלקי המלכות שלי, בחינת חרושי תורה שלי שהוא בחינת נפשי לא תעזב לשאול ח"ו, שהם החכמות חזוניות, שהם הסטרא אחרא והקלפות שחותרים להתגבר בכל עת על נפש האדם שהוא שולו שצריך לבא על ידו להשגות אלקות וכנ"ל, אבל אני בטוח כי לא תעזב נפשי לשאול

עיקר השאול תחתית שחושב שלא שייך אליו לבא עכשיו להשגות אלקות

ואם דברנו מדי גבוה, הנה ר' נתן מדבר מהמצב שלנו, ומוסיף 'כי לא תעזוב נפשי לשאול', שעוד לא התחלתי כלל, און איך האלט ביי גארנישט, עדיין אנו מסתובב אצל מפורסמים, או שאיני יודע אם רבינו רצה שאעבוד את השי"ת או לא. או ספיקות מה זה השגות אלקות מה שרבינו דיבר. רבנו של עולם, לא תעזוב נפשי לשאול. 'שאול תחתית היינו שאדם אומר שהשגות אלקות אינו בשבילו, וקבלה וחסידות נהיה חכמות'.

כי למעשה אני רחוק מכל הנ"ל, והשכליים עסוקים צריך לרוץ לעבודה, ואין זמן לקום חצות, ועובר מה שעובר, לכן מבקש 'כי לא תעזוב נפשי לשאול'. כי אנו צריכים להתפלל על זה, כי המלחמה גדולה על כל אחד מאיתנו, לכן בחצות הוא זמן לצעוק לה' מאד על זה. אבא, אל תעזוב אותי, עוד שנה ככה בשגינותו.

כי לא תתן חסידך לראות שחת (שם) 'חסידך' זה בחינת הרבי, הצדיק האמת העוסק בתקונו שבזכותו וכחו אני בטוח כי לא תעזב נפשי לשאול כי לא תתן חסידך שהוא הרבי הצדיק האמת לראות שחת כדי שהוא לא יראה השחת שלא יצטרך לראות ולהסתכל לשם בכל עת להעלותינו משם כי אם ח"ו, אהיה בשאול ושחת בנדיאי יהיה הצדיק הרבי האמת מסתכל שם בכל עת בצער גדול כדי להעלותינו משם כי הוא עוסק בתקונו בכל עת ועל-כן בזכותו וכחו אני בטוח כי לא תעזב נפשי לשאול כדי שלא תתן חסידך, שהוא הצדיק האמת, לראות שחת וכנ"ל וזהו (שם) "תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך" שתודיעני האורח והדרך לבא לחיים אמתיים להמשיך חיות להחיות את בחינת המלכות ח"ת הנ"ל, שהוא על-ידי אור הפנים

שְׁבַשְׁלֵשׁ רְגָלִים, שְׁהוּא בְּחִינַת שְׁמֹחַת הַלֵּב, בְּחִינַת שֶׁבַע שְׂמֹחוֹת אֶת פְּנֵיךָ וְכוּ' כִּנ"ל:

לא תתן חסידיך לראות שחת - שנוזה לנעימות דקדושה ולא יצטרך רביה"ק כל יום להוציא אותנו מהקטנות

ר' נתן מלמד מה שהרבי עושה איתנו, הוא רואה את הצער שלך כשאינן לך שכל דקדושה, ואתה מלא בלבולים וקושינות, והוא עוסק להוציא כל אחד מזה, שיהיה מאד חזק. כי צריך להיות מאד חזק נגד התנגדות ודעות אחרות, ואנו מבקשים שאם כבר כן יודעים שזה האמת, לא תעזוב נפשי, רק תביאיני באמת אל התכלית האמיתי הזה של השגות אלקות. כי לא תתן לצדיק לראות שחת, להוציא אותי כל היום מקטנות המוחין, עוד פעם ועוד פעם, אלא תתן לי מוחין שאתחיל לחיות.

יחד עם הצעקה ר' נתן מחזק אותנו, אל תפחד, יש לך רבי אמת, הוא יחזיק בידים שלך, ולא יעזוב אותך עד שתתעורר באמת. וזהו תודיעני דרך חיים, שאזכה לרעת דרך בעבודת ה', להיות בשמחה כל היום, נעימות בימינך, שדרך העבודה יהיה במתיקות כדבש. תודיעני דרך אמת ללמוד דברי רבינו, למצוא דרך של חיים אמיתיים, נעימות בימינך נצח.

והנה זהו המזמור הראשון של תיקון הכללי. ר' נתן מפרש כאן כל זה, כי ההיפך מתיקון הכללי גורם שאין לאדם אמונה בכל זה, שהוא צריך לחפש דברים כאלה, אין לו כחות לזכות לזה. אבל הרבי יקח אותנו ויכניס אותנו לקורס מזורז, ואח"כ לקורס מאורך, להודיע לנו אורחות חיים אמיתיים.

(ה) וְזֶה בְּחִינַת קִימַת חֲצוֹת שְׁצָרִיכִין לְהַתְגַּבֵּר מְאֹד לְקוֹם בְּחֲצוֹת לֵילָה לְהִתְאַבֵּל מְאֹד עַל חֲרַבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְעַל-יָדֵי זֶה עָקַר עֲלִית הַמַּלְכוּת מִן הַחֲצוֹנִים וְהַקְּלָפוֹת הַנִּלְכָּדִים בְּכּוֹנֹת, כִּי בְּשִׂמְתֵּי אֲבָל עַל חֲרַבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ כָּאֵלוֹ עוֹסֵק בְּבִנְיָנוּ, כִּי כָּל הַמִּתְאַבֵּל וְכוּ', זוֹכֵה וְרוֹאֵה בְּשִׂמְחָתָהּ (תענית ל) וְעַל-יָדֵי זֶה מְמַשֵּׂיךְ עַל עֲצָמוֹ קִרְשֵׁת הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ שֶׁשָּׁם עָקַר אוֹר הַפְּנִים שְׂמִמְשִׁיכִין בְּשַׁלֵּשׁ רְגָלִים שֶׁהֵיוּ צָרִיכִין לְעֵלוֹת אֶל הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ לְרִאוֹת אֶת פְּנֵי ה' כְּדֵי לְקַבֵּל אוֹר הַפְּנִים, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּדִים נִמְצָא, שֶׁעָקַר אוֹר הַפְּנִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְעַל-כֵּן צָרִיכִין לְקוֹם בְּחֲצוֹת וְלְהִתְאַבֵּל מְאֹד עַל חֲרַבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְעַל-יָדֵי זֶה יִזְכֶּה לְפִי בְּחִינַתוֹ לְרִאוֹת בְּשִׂמְחָתָהּ וְלְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ מִשֵּׁם חַיּוֹת מְאֹד הַפְּנִים שְׂמִמְשִׁיכֵי שֵׁם לְהַחֲיוֹת בְּחִינַת הַמַּלְכוּת, בְּחִינַת חֲכָמָה תִּתְּנָה כְּדֵי לְזַכּוֹת לְהַשְׁגוֹת אֱלֹקוֹת וְכוּ' לְזֶה שְׂמִמְשִׁיכֵי עֲלִית רְגָלִים בְּתַקּוֹן חֲצוֹת בְּמִזְמוֹר (תהלים מב), "כִּאֲלֵ תַעְרַג", כְּמוֹ שְׂכָתוֹב, "וְלֹא אִזְכְּרָה וְכוּ' כִּי אֶעֱבֹד בְּסֶד אֲדָרִים עַד בֵּית אֱלֹהִים" שְׁהוּא מֵה שֶׁהֵיוּ עוֹלִין בְּרִגְלָ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שֵׁם זֶה בְּחִינַת ג' פְּעָמִים פְּנִים שְׂמִמְשִׁיכֵי שֵׁם, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב שֵׁם, "מֵה תִשְׁתַּחֲוֶי נִפְשֵׁי וְכוּ' כִּי עוֹד אֲוֹנֵנו יִשְׁעֵת פְּנֵינוּ וְכוּ'" וְכֵן שֶׁלֵּשׁ פְּעָמִים כְּנֶגֶד שֶׁלֵּשׁ פְּעָמִים בְּשִׁנָּה שֶׁהֵם הַשַּׁלֵּשׁ רְגָלִים שֶׁהֵיוּ עוֹלִין בָּהֶם לְקַבֵּל אוֹר הַפְּנִים כִּנ"ל וְעַל-כֵּן צָרִיכִין לְעַסֵּק בְּתוֹרָה בְּחֲצוֹת כִּי כָּל אוֹת וְאוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה כֻּלָּם הֵם שְׁעוּרִים וְצִמְצוּמִים קְדוּשִׁים לְהַשִּׁיג אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל-יָדֵי זֶה כְּמוֹ שְׂכָתוֹב שֵׁם וְעַל-יָדֵי הַתּוֹרָה שֶׁעוֹסֵק אֲז בְּלִילָה נִמְשָׁךְ עָלָיו חוּט שֶׁל חֶסֶד בְּיוֹם כְּמוֹ שֶׁאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּ לְכַרְכָּה (הגה"ה יב) וְעַל-יָדֵי הַחֶסֶד הַזֶּה קוֹצְרִין וְחוֹתְכִין אֶת הַמַּלְכוּת וְבוֹנִין אוֹתָהּ בְּשִׁלְמוֹת בְּעֲלִית הַשְּׁחָר בְּבִחִינַת (ישעיה ט"ז) וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד פְּסָאוֹ כִּנ"ל בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּדִים וְכוּ' בְּכּוֹנֹת:

בביהמ"ק ידענו מה לב שמח ייטיב פנים, ולא היו ספיקות בדרכי העבודה

כי כשהיה בית המקדש היינו רואים ומבינים מה זה השגות אלקות, שם עיקר אור הפנים, האיר שם החסד הזה, הביה"ק עשה שהתורה הוא חי, מלא חיות ושמחה ורוח נבואה, כולם היו שבים בתשובה בלב אמת, והיו רוקדים בשמחה כזאת, ממש היה נראה כמו אומן, ורוח הקודש היתה מאירה לכל אחד שלא יוכלו לסבב לו את הראש ברעות אחרות. ידענו מה זה שמחה, מה זה לב.

אך היום יש שכחת התורה, ונרמה שאור הצדיק מדי גבוה, ועסוקים איזה צדיק יותר גדול, ומסתפקים במועט אם איזה רב שיש לו מקוה וצריך מנין, וכך עוברים החיים, ולא יודעים מה יש לחפש את ה', הרי אני כבר יהודי, כי אי אפשר למצוא את הצדיק רק ע"י בקשה וחיפוש, ר' נתן מאריך בזה כ"פ שצריך לחפש את הצדיק, ר' נתן כבר הבין מי זה הצדיק, אך חיפש ביותר. מה הוא חיפש? לא עוד חידוש בלומדות בענין רבינו, או קוועטש חדש בלקוטי הלכות, כי זה לא רק חידושים וביאורים, אלא שמות הקודש חדשים, ויחודים חדשים, להמשיך מבח של רבינו השפעות חדשות. ולראות תמיד לייפות ולפאר את התורות של רבינו, לחפש בלקוטי מוהר"ן, ובלקוטי הלכות להבין, להבין מה זה התבודדות, ומה זה להיות איש כשר, לא בלבד את הראש. רק באמת לחפש את השי"ת.

ההתאבלות בחצות היא הכאב שחסר לי הרבי האמתי שילמד אותי לחיות עם שו"ת'

לזה צריך לקום בחצות, להתאבל על בית המקדש, לצעוק ולכבות, אני לא רוצה ככה, כי החצות מאד מסוגל לקיים את החיפוש הזה. כמה שיותר בוכים על ביהמ"ק, מחפשים יותר את רבינו. כי ענין האבילות היינו שאדם יודע, יש את הרבר הזה, ואני צריך אותו. ה' מסתכל מי מתאבל על ציון וירושלים, מי מתאבל על שחסר לו רבי אמת, מי איכפת לו. כמה שמתאבלים, נמשך עלינו אור הפנים הזה. זהו עבודתנו בחצות, לכבות שאין לי דרך לעורר את השחר לקיים שו"ת למעשה, אני רוצה לצאת מזה.

בעולם אין מושג של לחפש, כל אחד הגיע מעיירה אחרת, ב"ה יש קהילות שלמות, הרה"ק מסטאמר בנה קהילות, ונכללו יהודים ביחד, לא לשנות מנהגי ישראל, ולשמור עצמינו ביחד בקדושת התורה, וכן בא"י יש עדה החרדית ואנשים כשרים, להזהר שלא לשנות מהיהדות. אך לגבי עבודת ה' בוודאי הרה"ק מסטאמר רוצה שגם תעבוד את ה' ותהיה ערליכער ייד, לא רק לדעת ללמוד, אלא לדעת דרכי עבודה באמת.

ועל זה יש להתאבל שיש מחלוקת ובלבולים, בפרט מי שכן יודע, צריך לחפש מאד, החיפוש הוא דבר שנרלק בלב האדם, שזהו האמת, פה אני אזכה למהשוו אמיתי, ואני לא יכול לחיות בלי זה, וזעק, זעקת מושל בכסילים, גואלד איך השקר שולט בעולם, באיזה טעות אני חי, באיזה חושך ענן וערפל אני חי כאן.

וזה שאנו מזכירים כאיל תערוג, כי תיקון רחל הוא צעקה על הכאב, ותיקון לאה הוא העלאת המלכות לאור הפנים, ושם אומרים כאיל תערוג, כי אעבור בסך אודם, היינו שעלינו לרגל, ורקדנו לבית המקדש ביחד. ואז עולים לאור הפנים שמתגלה בג' רגלים, במקיפים של יום

טוב. כי מוזכר ג' פעמים פנים כנגד ג' הרגלים.

ו) ועל-כן צריכין לזעוק מרה ולצעוק מאד בחצות על חרבן בית המקדש וכו' כדי לשותף עצמו עם השכינה ועם כל המצטערים בצרתה אשר אי אפשר לסבול קול הזעקה והצעקה שיש שם כשנופלת המלכות ביניהם, כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל ומי יכול לסבול את קול הצעקה וכו', עין שם. ועקר הצעקה צריכין לצעק ביותר על הסתלקות הצדיקים האמתיים שעסקו להכניס בנו השגת אלקות ונשארנו יתומים ואין אב, כי צריכין לבקש ולחפש מאד אחר צדיק אמת כזה כנ"ל, על-כן צריכין לבכות ולזעוק מאד מאד לפני השם יתברך על זה ביותר שיחוס וירחם עלינו ויחזיר לנו העטרה ליושנה, שיחזר וישלח לנו מהרה צדיקי אמת שישתדלו בתקונותינו ויאירו בנו השגות אלקות להביאנו אל התכלית הטוב אשר לכך נוצרנו אשר אי אפשר לזכות לזה כי אם על-ידי הצדיק האמת הגדול במעלה מאד מאד שיש לו כח לרפאות חולים מרפאים בחילי הנפש כמונו היום בעקבות משיחא, פאשר יודע כל אחד בנפשו וכו"ל:

ההתחלה הוא צעקה על השקר, ויודע שכן יש מי שעוסק להאיר בנפשות ישראל השגות אלקות, הדבר קיים, אלא שאין חיפוש ובקשה, זהו ענין חורבן בית המקדש. וכך מאיר אור רביה"ק לכל נפש ונפש בכמה וכמה אופנים, כל נפש לפי עניינו, לרפאותו משברון לבו, הן בבקאות ברצוא והן בבקאות בשוב, לדרי מטה מטה, ולדרי מעלה, כל אחד מהם צריך לחפש.

לאחר הבכיה, יצמצם עצמו באותיות תורת הצדיקים

ואחר הבכיה, צריך לצמצם עצמו בקדושה, בצמצום מעשי, הקדושה הוא אותיות התורה הק', היינו לצמצם עצמו בתוך הרעיון הזה שכתוב בזה"ק, בבעש"ט, ברביה"ק, בר' נתן. תחשוב מהרעיון הזה שכתוב כאן, כך מלמדים אותך איך לחשוב מה'. ולקיים מצוה כראוי. כך נבנה הקדושה שלך. וזה החסד בונה את המלכות עד עלות השחר. ויכון בחסד כסאו. כי מרחיב לבו עוד ועוד בדברי רבינו, ונתרחב הרעת ע"י התורה שעוסק בלילה, שעל ידו נמשך חוט של חסד ביום, ובזה מעלים השכיה"ק.

כשאין דיבורים בהתבודדות, יצעק צעקות מרות

וכן בענין ההתבודדות, יש שואלים שאין יודעים להתבודד, אזי צריך פשוט לצעוק, אוי אוי, לצעוק צעקה מרה שאיני יכול להתבודד, וה' שומע הצעקה. זהו בחי' אבילות, שאנו צועקים בחצות ובין המצרים, צועקים לה', 'אנו לא יכולים לסבול את זה'. זה לא אבלות של זכר לזכר שהיה פעם, אלא עכשיו כואב לי, לא יכול לסבול העלמת הצדיק. וכמה שמשותף בכאב, יזכה לנחמה. ומתעוררים לחפש יותר את הצדיק האמת הזה. ללמוד מי שמביא אותנו להשגות אלקות. הרי היה בעש"ט בעולם, היה רבינו בעולם, היה ר' נתן בעולם, איפה נזכה גם אנחנו לבא להשגות אלקות. לא כל אחד יכול לעשות לנו את זה, רק לרבי יש את הכלים לזה, לרפאות אפי' מרוכאים כמונו לבא להשגות אלקות.

ובאותו ח' חוזר ר' נתן שצריך לנרד שינה מעיניו לחפש את הצדיק, כי הוא יודע שבלי החיפוש הזה לא יגיע לכלום, רק באופן שכואב לו הדבר ומחפש, לכן אל תיתן שינה בעיניך, כי מסתירים ממך את האמת. לוקח שנים עד שטועם אור הבעש"ט באמת, ולהזהר מרמיון ולהשמר ממנו, ולהבין כמה ה' איתו תמיד ממש, ולהיות בשמחה תמיד, ולוקח עוד זמן עד שמבין לציית את רבינו הק', ולוקח עוד זמן להבין להיות בישוב הרעת. ה' יזכנו אמן.